

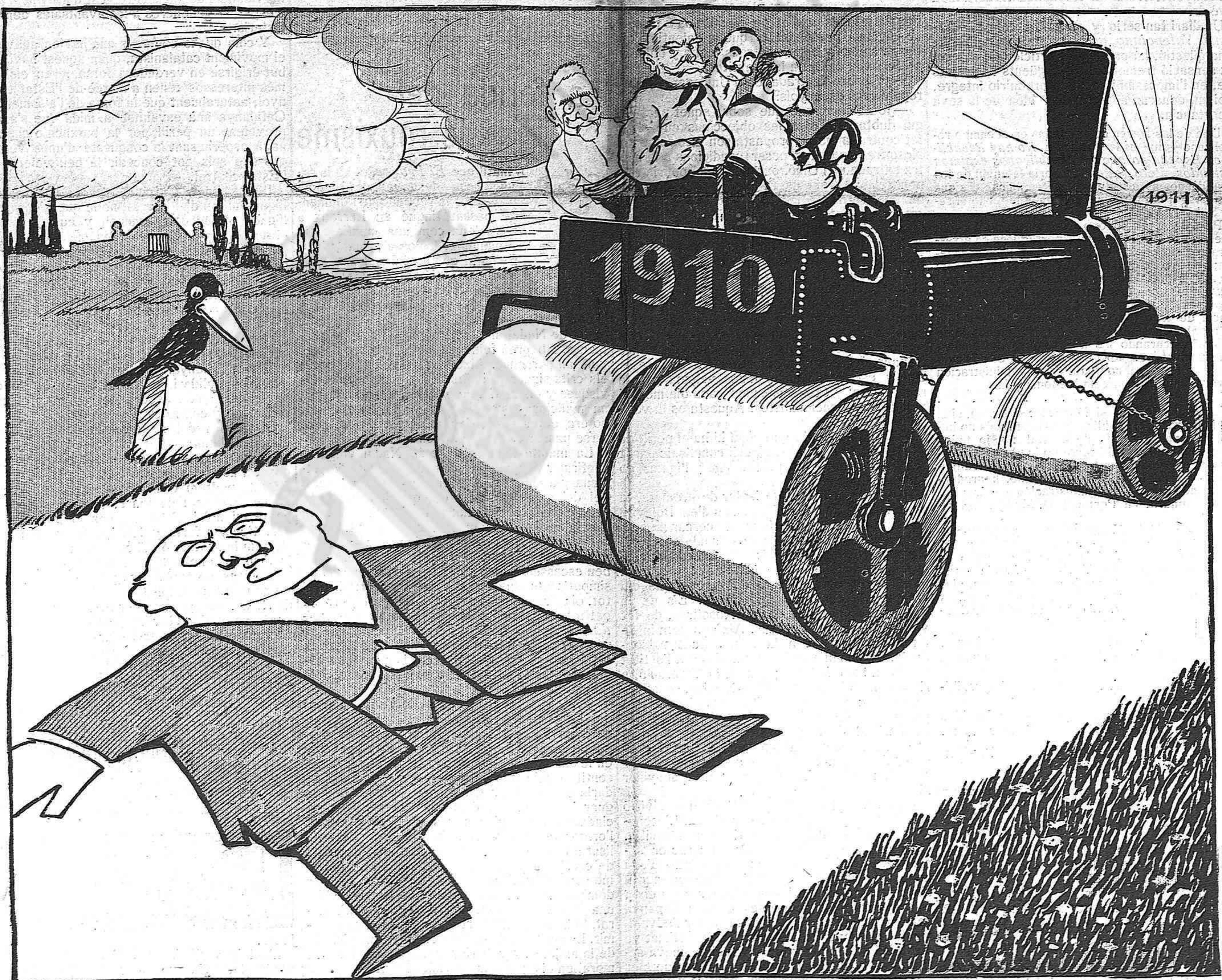
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagossi)

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMERS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITE, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: Espanya, pessetes 1'50.—EXTRANGER. 2'50

¡Endavant sempre!

Aixafant l'immoralitat, s'aplana el camí de la República.

SALUT, PROSPERITAT y REPÚBLICA

desitja.

La Campana de Gracia

als seus estimats lectors

en l'any que demà comença

LA SETMANA

TANCADAS les Corts, fins no se sab quina fetxa, y repartits, ab el consegüent disgust dels que no han tret res, els substancials premis del sorteig de Nadal, forsons hem d'entretenirnos *rumiants*, a falta d'altres cosa, la descalificació d'en Lerroux pels senyors Azcárate y Pau Iglesias.

Com era d'esperar, coneudes les extranyes concomitancies que'l temible (!!!) revolucionari (???) ha tingut sempre ab els monarquics, aquells són els únics que defensen a don Alejandro y proven de treure importància a l'ex-comunitat fulminada contra ell pel quefet dels parlamentaris republicans y el dels socialistes espanyols.

«Lo que an en Lerroux se li ha retret al Congrés—diuen aquells diaris—no val la pena d'armar tanta saragata. Y no es probable que'l seu prestigi, *ara més que mai* ferm y arrelat, sofreixi, per aquell petit incident, la més lleugera merma.»

Però la premsa verament republicana—no la que, pera millor embaucar al poble ignoscent, fa veure que n'es—opina de molt distinta manera, y creu que ab els procediments empleats pel senyor Lerroux la República tardarà molt a venir.

Un diari tan serio y acreditat com *El Mercantil Valenciano*, parlant d'aquesta delicadísima qüestió, ha publicat un article que ha causat sensació tremenda. Els següents fragments que, en l'impossibilitat de reproduirlo íntegre, copiem, donaran al lector una idea de la seva importància.

«Una de las frases consagradas en el campo republicano—diu—es la siguiente: *No hay República en España porque los republicanos estamos desunidos*. Pero ¿es que bastaria la unión de los republicanos para restaurar la República? ¿Es que en Portugal ha bastado eso, como ha dicho el señor Sol y Ortega?

»Para derrocar el trono de los Braganza ha sido necesario que la Monarquía portuguesa se arrasara por el cielo de la inmoralidad más escandalosa; que los dinásticos estuvieran corrompidos; que los republicanos se diferenciaren esencialmente de los monárquicos por su conducta irreprochable, y que la opinión pública tuviera conciencia de todo ello. ¿De qué hubiera servido á los republicanos portugueses estar unidos si no hubieran encarnado las aspiraciones nacionales, si la Nación portuguesa no se hubiera convencido de que en Portugal no podía haber administración honrada si no desaparecía la Monarquía?

»Si Alfonso Costa, si Machado, si Braga, si el estado mayor del republicanismo portugués no hubiera sido una garantía de honradez bajo todos conceptos; si los republicanos no hubieran demostrado en el Ayuntamiento de Lisboa que la administración republicana era inteligente, honradísima, la antítesis de la administración monárquica, todavía reinaría en Portugal D. Manuel de Braganza.

»Desapareció la Monarquía portuguesa por inmoral. Demostraron que era inmoral los republicanos, desenmascarándola en el Parlamento en continuadas campañas. Tuvieron eficacia esas campañas porque nada pudieron echar en cara los monárquicos á los acusadores. Por esos caminos se va á la República. *No hay otros, pese á todas las frases consagradas.*»

La xurriacada—ja ho ha vist el lector discret, que sab llegir entre línies—es de les que fan sang.

Y lo pitjor es que'l qui la reb està impossibilitat pera tornarshi.

Davant de raons tan sólides y irrefutables no hi ha més remei que callar y baixar el cap.

PIF-PAF

PARAULES ABANS DE L'ASSAMBLEA

El reporter entrà, va saludar ceremoniosament, va asseure's, tragué les quartilles, *enrinxà* la ploma, afermà les ulleres sobre'l nas, me mirà ab fixesa, y comensà les seves interrogacions escalonades.

—Què opina vostè, en general, sobre la reunió de l'Assamblea del seu partit?

—Trobo, vaig dirli, que sembla que l'excomunitat d'en Lerroux sigui feta apostila pera motivar l'Assamblea. Però, entenemós: aquestes assamblees poden esser de dues formes: o be pera formular el programa d'un partit y les seves orientacions, o be pera organizar-lo interiorment y regular les seves relacions ab els demés partits. La nostra Assamblea d'ara ja no pot ser ideològica, ja no pot senyalar un credo, perquè, be o malament, ja tenim unes Bases generals aprovades en una altra Assamblea. Se tracta d'organizar, se tracta, principalment, d'unificar. Això d'en U. F. N. R. ja comensa a esser una complicació enutjosa. Així no pot ferse un partit; se farà, en tot cas, una aglomeració, un *montón*. De manera que les ponencies que'n diríem de lluïment personal són lo de menos en la projectada Assamblea: lo important, en primer lloc, es l'unificació del partit; en segon lloc, l'entrada en l'Unió republicana; en tercer lloc (y dubto que aquell punt pugui tractarse) de fomentar el socialisme català, encara inexistent, per desgracia, a Barcelona.

—Y creu-vostè que'l partit arribarà a unificarse?

—Li diré: lo essencial, pera mi, no es que'l partit s'unifiqui, sinó que de l'Assamblea pugui sortirne un partit unificat, encara que quedin grups irreductibles de vells, d'obstinats, capelletes que aniran morint per anemia. Que's formi nucli fort, coerent, uniforme; lo demés no té importància. Tal volta ens es més convenient seleccionar, expurgar, depurar, que emprenyarnos en arreplegarlo tot, bo y dolent. Ens ha fet més mal el no decidirnos a rompre ab algunes personalitats que la valentia d'optar pels pocs y bons contra's molts y dolents, preferint la calitat a la quantitat.

—Y sobre l'entrada en l'Unió general dels republicans espanyols?

—Jo no comprendo que sobre aquell punt pugui dubtarse. Totes les objeccions que s'han fet contra la meva proposta són inconsistentes. Nosaltres no podem posar condicions a la nostra entrada en l'Unió, perquè l'Unió podria respondre's: «Y qui us fa venir? Nosaltres hem de declararnos col·laboradors dels republicans espanyols en tot lo que sigui afavorir l'aventure de la República espanyola; en lo referent a Catalunya ja serem tan aguts com volguem, que això es un altre plet distint del de la República. Es més: jo no comprendo d'altra manera el nostre calificatiu de republicans; perquè republicans ho som en quant a Espanya, no en quant a Catalunya, y si som republicans en quant a Espanya, som confreres dels demés republicans espanyols. Per quina república treballem? Es evident que per la d'Espanya. Doncs espanyolísemos d'una vegada com a republicans, y catalanísemos cada dia més, si voleu, com a nacionalistes! Aquesta es la veritable doctrina.

—Y no li sembla que aquí hi ha el perill de que la dreta regionalista quedí com l'únic partit actiu purament catalanista, sense lligams ab cap partit espanyol?

—Aquest perill es il·lusori. Per de prompte, el regionalisme, ja desdels temps d'en Polavieja, ha tingut la característica de cercar un apoi en la política cortisana. El maurisme dels ultims temps corona aqueixa història. En canvi nosaltres, oposicionistes de Catalunya, ens unim ab un partit oposicionista d'Espanya, que diu acceptar la tendència federativa. Els de la dreta són monárquics de fet. Nosaltres, de fet y de nom, som republicans. Això es tota la diferència en quant a la nostra actitud espanyola. En canvi nosaltres, en quant a l'actitud catalana, som federalistes; y com la federació, a Espanya, no ha estat mai monàrquica, nosaltres som més catalanistes que'l de la dreta. Això prescindint de que'l nom de nacionalistes, per oposició al de regionalistes, ja senyala una accentuació de catalanisme per part nostra.

—Y en quant a lo del socialisme català? Vostè creu que l'Assamblea podrà senyalar algun avens en aquell sentit?

—No. La qüestió *proprietat* es una divisió absoluta entre burgesos y obreristes. L'esquerra, essencialment, es un partit de classe mitja. Com a tal, no podrà mai tenir un caràcter socialista. Però jo'm demano si una fracció d'ella no podria senyalar un radicalisme en sentit obrer, tot treballant dintre l'esquerra mateixa, per ara, com els socialistes de tota Espanya colaboren avui ab els republicans per l'aventure de la república. Un diari molt estimat va dir de mi que jo'm emancipava, ab la meva actitud socialista. Res d'això. Jo pretenc que, per avui, tots els esquerristes, polítics y socials, poden treballar junts pera republicanizar Espanya, que es el primer grau. Així com crec que's

pot esser catalanista y treballar junt ab els republicans per la república espanyola, crec que's pot esser socialista y treballar pel veritable liberalisme de Catalunya. Hi ha una causa comuna, que devem defensar. Després, una vegada obtinguda la victòria, ja veurem...

—Té alguna notícia sobre la proposició d'adoptar una bandera pera el partit?

—Sí, vagament. Y puc dir desde ara que voto en contra d'aquests infantillatges. Jo no faré més que repetir, sobre aquell punt, les paraules d'un noble amic, que jo estimo tal volta més de lo que ell creu. Catalunya té una bandera. Espanya, en general, ne té una altra. Y aquestes banderes no corresponen a una determinada forma de govern, sinó a un territori. No veig perquè la bandera espanyola, la bandera catalana, no tenen d'esser les mateixes ab república que ab monarquia. Lo demés són jocs de colors, y entreteniments de persones que tenen poques feines! Estaria be que nosaltres, enemics de tota idolatria patriota, adversaris de la llei de jurisdiccions, preparessim ara futures lleis de jurisdiccions entre els de casa nostra! Ah, no!

—¿Voldria ferme, per avui, alguna altra manifestació?

—No. Rés més, per avui.

GABRIEL ALOMAR

que'l pobre Emili Iglesias envia a *El Progreso* al discutir-se les immoralitats lerrouixistes en el Congrés, els titulats radicals han experimentat la sensació de la derrota. Ben clar se veu en el ressucitat crític de *Ara més que mai*, que ja aixecaren a l'esser vensuts l'any 1907 per la Solidaritat Catalana.

Per la nostra part, no desitgem altra cosa sinó que la rebuda del dia de Nadal representi lo que, ab una ignorància de bado, deia el mateix *Progreso*:

—Es un enterro lluit.

FULMEN

Més apuntacions

Barcelona... és centralista. ¿Per què? Perquè subordina a una coacció econòmica exercida desde Madrid les condicions mateixes de la seva prosperitat. S'erigeix en dependència de la gran oficina central, qui li garantisca la riquesa pròpia. En un mot: cobra de l'Estat. Té dret a esser classe passiva.

Sempre que l'Alomar, en la seva conferència organitzada per LA CAMPANA DE GRACIA, parla de Barcelona, s'entén que vol dir Catalunya, ja que l'ànima catalana vibra y sent per les sensacions que reb la gran ciutat aont convergeixen tots els pensaments de nostre poble y d'aont irradien tots els batecs d'opinió.

La protesta de Catalunya no ha sigut mai sincera, perquè mentres hem tingut la boca lliure pera cridar, hem sentit les mans lligades pels aranzels, per les lleis, per les conveniences, y no hem pogut pellar. Una fuetada al rostre ens ha encès la sang y ens ha fet cloure els punys ab santa indignació, però tan tot hem vist que'l fuet del poder central se dirigia contra nostra butxaca, se'ns han aflixit els nervis, hem deixat nostre gest d'ira y hem anat a espatriar genolleres a les avantsales dels misteris.

Y com que's elements que havien agavellat el moviment catalanista, quan aquest havia sautat erigir-se en verdadera forsa, eren els que més interessos tenen a mercè de l'Estat espanyol, naturalment que la forsa de l'alsament de Catalunya anà esvaientse a mida que s'anava preveient un perill per la butxaca o que s'anava esperant la conquesta d'unes ventades que sols pot concedir la benevolència de l'Estat central.

La verdadera Catalunya es la que treballa lligada al jou d'un jornal, no la que s'enriqueix lligada al jou d'un aranzel, y aquella massa obrera que pot sentirse fondament catalanista perquè res dèu esperar de l'Estat, no's veia representada en un moviment en el que figuraven, en primer lloc, els elements que an el govern de Madrid fins li emmatllaven els guardies civils quan els treballadors pretenien una justa millora. Instintivament la comprenien els obrers aquella defectuosa composició del catalanisme, y, malgrat el seu profon amor a Catalunya, s'allunyaren ben aviat del redemptor moviment solidari, preferint seguir als qui donaven gust a son esperit de revolta predicator contra tot y contra tots.

Si volem recobrar la perduda llibertat hem d'assolir abans una forta independència econòmica, preparantla primerament ab un bon fre posat a nostra avaricia. Si no esperem res de l'Estat, podrem encararnos ab l'Estat. No li demanem el dret de viure, perquè, com diu el poeta, si no's el donen, ens el podem prendre. Femós forts y intel·ligents, y no necessitarem la protecció del centralisme, fentnos la justícia quan no's siga espontaniament feta.

Mentre nosaltres butxaques, nostra llibertat y fins nostres paraules depenguin d'un arcalde de R. O., d'un governador titella, d'un ministre qualsevol y d'un Govern dels que s'estilen, no podrem ardidament treballar per la causa de Catalunya. Sols un catalanisme socialista que no tingui cap lligam a Madrid pot fer tasca forta y profunda.

JEPH DE JESPUS

ILLUNS, segons estava anunciat, varen celebrar-se les eleccions de representants pera l'Assamblea magna de l'Unió Federal Nacionalista Republicana, que tindrà lloc els dies 6, 7 y 8 del vinent Janer. L'acte's verificà a tot Catalunya ab ordre admirable, evidenciantse una vegada més el bon esperit que anima als federalistes nacionals y la fe que's té en l'eficacia de la propera Assamblea.

Mentre tots els verdaders republicans aplaudien l'enteresa de l'Azcárate y en Pau Iglesias, ex-ministres monárquics, com en Villanueva, y ex-fiscals del Suprem, com en Gómez de la Serna, mostren ses simpaties per en Lerroux. No's veu ab això ben clarament que'l fals republicanisme d'aquest home es agradable a la monarquia?

Entre'ls delegats elegits figuren noms prestigiosos y persones conegudíssimes en les files dels tres grans partits que integren l'Unió.

Curiós, altament curiós...

Quan *El Progreso* encara no'n sabia res, ja *El Imparcial*, diari monàrquic de Madrid, explicava als seus lectors—també monàrquics, naturalment—que en Lerroux té en projecte una gran campanya de meetings que s'iniciarán—deia—el dia 1 d'Enero en València. El dia 6 se celebrarà otro en Bilbao, y en fecha pròxima, aun no se'n sap, el tercero, que se verifiquarà en Oviedo.

Un diari monàrquic servint de nunci y de propagandista al més temible adversari de les institucions!...

Don Alacandro, l'enhorabona!... No tots els republicans la tenen aquesta xiripa de què's monàrquics els apoyin.

Ab un'altra ajuda com aquesta, ja pot vostè tirar la gorra frigia al foc.

Y calserse definitivament el copalita.

O el casquet del satimbanqui, que encara li anirà millor.

¿Pregunten què va dir el diumenge l'emperador a l'arribar a la *Casa del Pueblo*?

Nosaltres no ho sabem, perquè no hi erem; però, sastres coneixedors del panyo, suposem que, poc més o menys, deuria enjugar un discurs com els que en semblants casos sol fer y que'l seu orgue en la premsa publica l'endemà en aquesta forma:

«Se levanta el señor Lerroux. (*Aplausos*.)

«Con ademà magnifico, extiende el brazo izquierdo indicando que va á hablar. (*Aplausos*.) Y hecho el silencio, empieza así:

«Ciudadanos: (*Aplausos*.) Aquí me teneis. (*Aplausos*.) Yo soy muy republicano (*Aplausos*), muy radical (*Aplausos*) y muy revolucionario (*Aplausos*.)

«La calumnia y la insidiosa (*Aplausos*) se estrellarán contra la coraza (*Aplausos*) de nuestras convicciones (*Aplausos*) y de nuestro amor al pueblo (*Aplausos*.)

«Cúlpese á los traidores (*Aplausos*) y á los renacuajos (*Aplausos*) si nuestra patria (*Aplausos*) no ha podido aún (*Aplausos*)... (*Aplausos*) di... (*Aplausos*) mir... (*Aplausos*) se... (*Aplausos*)

«Pero jah! (*Aplausos*) yo os aseguro que, cueste lo que cueste (*Aplausos*), de grado (*Aplausos*) ó por fuerza... (*Los aplausos ahogan la voz del orador*. Es imposible recoger sus palabras. Y hablando él sin entenderse y aplaudiendo el público sin oírle, nuestro ilustre jefe pone fin á su admirable discurso en medio de una ovación que dura cuarentacincos minutos».)

Y afegint nosaltres que segurament l'automòbil propietat seva devia esperar al *caudillo* a la porta del local, queda com qui diu fotografiat el memorable acte del passat diumenge.

Un anunci, publicat—quasi ni cal dirlo—per *El Diluvio*:

«Señora la más hermosa de Barcelona y decentísima, casará con señor de *verdadera* posición.»

Vetaquí que ja pot donarse com a cosa segura que tan esplèndida bellesa no's casarà pas ab en Lerroux.

Perquè, ara com ara, la posició d'aquest senyor no es gaire... *verdadera*.

Un altre peix gros que fa oposicions a les calderes d'en Pere Botero.

El célebre filosop-naturalista Ernest Haekel acaba d'anunciar públicament que abandona tota mena de lligams ab l'Iglésia y que no creu en altra religió que la del Progrés.

Després de l'Edjsson, l'Haeckel...

Amic Peyo: ¿què espereu a fer les vostres declaracions sensacionals sobre l'Infern, el Cel y el Purgatori?

Oh, la Fransa!

La Cambra francesa acaba de solicitar del govern que no's condecori ab la creu de la Legió d'Honor a ningú que estigué tildat d'estafa.

Això rai.

Els estafadors francesos que vulguin figurar no han de fer sinó naturalisar-se a Espanya.

Aquí els farem regidors, diputats, ministres... que no deixen de ser carreccs millor recompensats que la creu de la Legió d'Honor.

Un capellà de muntanya visita a una pagesa molt ignoscenta que s'està morint.

—Vaja, ja que't trobo tan ben preparada,—li diu—sàpigues que aquesta tarda t'enviaré Nostre Senyor.

La malaltia, ab ingenuitat:

—Més m'estimaria que m'enviés la Mare-de-deu.

—Y ara!... Què dius?

—Ja veurà... Dic la Mare-de-deu perquè, dònes ab dònes, sempre es més facil que'n tenguem millor.

CASTELLÓ D'AMPURIES, 26 de Desembre.

Dirigim quatre ratlles a la Junta de Sanitat, dientli que si no's cuida un xic més de les vies públiques, arribarà que haurem de passar ab el nas tapat pels carrers. Sembla extrany que, anant i venint del cafè, els nostres administradors no vegin que aviat això semblarà el Canyet de Figueres. Be veuen y saben veure lo que convé a la seva propietat. Doncs, per què no guaiten allà on posen els peus? Però ja no ho extranyem; com són tots protectors del Mirall fosc i de la gent de sotana...

Els monàrquics, els indocumentats y el *peix-menut* han felicitat an en Lerroux per la seva *gallardia*. ¿Com es que no l'han felicitat en Pérez Galdós, el gran escriptor, ni en Costa, l'insigne polígraf, ni en Sol y Ortega, fins ahir amparador y company del *caudillo*?... Poble republicà, medita, medita... y treune la conseqüència.

ESPURNES

—¿Què es això?... Un vell m'empenia per l'acerca d'un carrer.

—Y ara?—vaig dirli, girantme.

—Dispensi l'atrevidament, però porto molta pressa...

Deixi'm passar...

—Senyor meu, el dur pressa no autorisa per atrapellà a la gent.

—Ja ho sé, però tinc comptades les hores, els minuts... Dec marxà a mitja nit sens falta y temo fer tard al tren.—

Llavors el vaig coneixre; iera l'any Mil noucents dèu!

—Regidor, bon regidor, ¿quan saldaras aquell compte?

—Quant les aigües del Mogent corrin... en deguda forma.

L'Azcarate ha fet mal fet.

—¿Qui l'obligava a ficarse en si el ciment y la calç y en si tal timo y tal altre? ¿Per què havia d'impedir que un negoci, que marxava d'allò més be, des el fruit que ja semblava tocarse?... Si tan pulcre y decent és, si li repugnen les taques, que abandoni la política y's quedí tranquil a casa.

—Es dir que'l llaut Tarugo ha pres mal?

—Sí; s'ha estrellat contra unes roques temibles...

—Les dels Vocals associats?

Vetaquí. Si ara's morís y's volgués deixà estampada en el lloc aont reposés del seu trist final la causa, no hi hauria més remei que gravà en els polits marbres del seu regi panteon aquestes justes paraules: «Demòcrata de doble y redemptor de camama, morí d'un empaig de guix y d'una indigestió d'aigua.»

L'epilepsis lerrouxista

OM acostuma a dirse, venen aquets dies els lerrouxistes treient foc pels caixals contra dos homes tan dignes y de tan recta conciència com ho són els senyors Azcarate y Pau Iglesias, apropiats incidentalment per una qüestió de moralitat, ab tot y militar en extrems tan diametralment opositats com ho són els que, en el camp de la democracia, els separen l'un de l'altre.

L'hidrofobia lerrouxista es, si be's mira, una cosa natural. Es el del pataleig un dret inquestionable, y fan santament a l'exercitarlo els qui, com els irats subdits de l'abonyegat emperador, estan moral y materialment incapacitats pera ferne valdre cap més.

Pot afirmarse, ab tot, que si quedés en el fons de l'ànima lerrouxista una partícula de dignitat, si els seus directors tinguessin un tant així de seny, en comptes d'injuriar y maltractar als senyors Iglesias y Azcarate, podrien dedicar els capitostos del *partit* a demostrar, per medi de fets, l'injusticia y la manca de raó que en l'acte acomplert per abdós eminentes patricis se puga enclosure.

Pero no hi ha perill de que tal fassin. Resulta més planera la feina de tronar, ab paraules gruixudes y calificatius ignobles, contra's qui, obeint a dictats imperiosos de la seva conciència, exposaren neta y francament l'opinió que determinats assumptes els mereixen. No vol dir res que una feina 'consemlant ni s'avinguï a la conducta de tot bon republicà ni tinga res de democràtica...

Poden ab tot, si aquest es el seu desitg, seguir els lerrouxistes cridant contra's senyors Azcarate y Pau Iglesias. Els bons republicans, els ciutadans que no s'hagin servit mai del nom de la República pera enganyar als seus conciudadans ni d'escambell pera assaltar les caixes comunals, saben de sobres la transcendental importància que pera la causa de la República en l'acte dels expressats senyors s'encloiu.

Clar que hauria estat el desitg dels quins ara criden y amenassen el de què's senyors Iglesias y Azcarate, que res han tingut mai que veure ab les trapaceries y malifetes dels republicans de baixa mà, s'haguessin avingut a fer el joc dels malbaratadors de l'hisenda barcelonina, cobrint, a l'efecte ab el mantell dels seus noms immaculats els dels fautors de tots els desordres, desprestigiats, aborris y execrats mil cops per l'opinió.

Sols que això, francament, era bon xic-difícil aconseguirho. La plebs lerrouxista podrà seguir, si ho vol, acusant y tot de bona fe, als senyors Iglesias y Azcarate, d'autors de qualcom que, donada la seva limitada inteligença, potser consideri com un crim.

En Lerroux, més espavilat, pensarà indubtablement, al trobarse a soles, que potser per primera vegada han escoltat les seves oreilles la veu de l'estreta justícia.

BAC DE RODA

NOTES OBRESES

Els obrers, estan en majoria?

SOINT se diu que, numèricament, els obrers estan en majoria dintre la societat dels nostres dies, y que, per lo tant, depèn de la seva organització y de la seva concienciació el triomf de les reivindicacions proletàries. El fet, apparentment, es exacte: els obrers, tot essent els més, són governats y explotats pels capitalistes, que són els menos. En un règim de plena democràcia, els treballadors, per raó del nombre, podrien conquerir el poder public. En les lluites de la forsa, podrien vencer facilment, ja que no són els més, sinó que la defensa de la societat capitalista està en les seves mans. Tots els escriptors llibertaris y socialistes ho han posat de relleu.

¿Com es, doncs, que'ls obrers continuen irreductibles sota' pes aixafador d'un detestable règim social? Alguns diran que es deute a manca d'organització. Altres a l'ignorància dels treballadors. Es evident que abdues coses hi influeixen. Però nosaltres creiem que la causa es molt més fonda. Ens explicarem: quan se diu que'ls obrers estan en majoria, se cau en un equivoc. Qui són els *obrers*? Quina mena d'homes poden esser considerats com a obrers? Si's fa el mot *obrer* sinònim d'*assalariat*, resulta que'ls obrers estan en immensa majoria; però haurem de comptar entre ells a gent que evidentment no són obrers en el sentit social de la paraula. Els empleats alts y baixos, els capatassos, etc., són *assalariats*. Y no poden

pas esser tots ells considerats com *obrers*. Estudiant aquesta qüestió ens trobarem ab que, en lo relatiu a la lluita social, els obrers són els assalariats que posseeixen l'espiritu de classe, que senten l'opressió del règim actual, que tenen un afany de millora o de renovació. Y entre'ls que no tenen aquest afany, ni senten aquesta opressió, ni posseeixen aquest esperit de classe, no hi ha sols els que gaudeixen de salariis o sòus considerables, sinó que també n'hi ha molts que perceben curtes retribucions y són d'humil condició. Un amic ens posava, l'altre dia, un exemple: «Els porters, —deia— poden esser considerats com *obrers*?» Es ben dubtos; nosaltres ens decantem a creure que no. Els porters són gent plàcida, ab poques inquietuds, conformistes, que no senten l'espiritu de classe, es a dir, que no se senten als obrers. Y heus aquí que, descomptant dels assalariats an aquells que no se senten obrers, el nombre d'aquests baixa en gran manera.

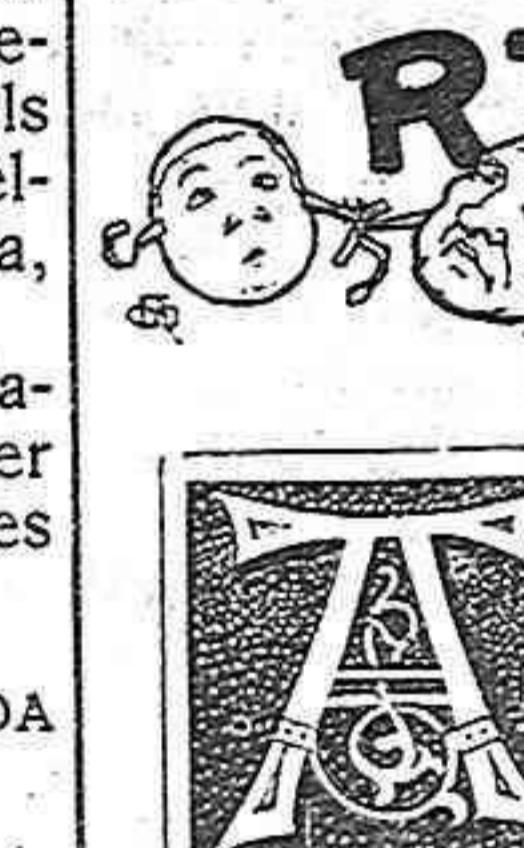
Per una altra part, tenim els pagesos, els camperols. La gran majoria d'ells no són purament assalariats, no són únicament jornalers. Els treballadors del camp són quasi tots petits propietaris. Poden o no esser considerats com a obrers? Perquè's dóna'l cas de que senten més l'espiritu de classe, la diferència entre rics y pobres, que no pas molts assalariats. La tendència actual del socialisme es la de considerar com obrers als treballadors del camp, encara que siguin petits propietaris.

Quan se parla d'obrers, en el sentit de la lluita social, cal descomptar als assalariats que no senten l'espiritu de classe. Y s'ha de tenir en consideració també que la qüestió social en el camp té un aspecte particular. Tenint en compte les precedents consideracions, es una mica perillós afirmar rodonament que'ls obrers estan en majoria dintre la societat present.

No perquè fossin minoria seria menos justa la seva causa; però s'explicaria la desproporción entre la massa aparentment obrera y la seva forsa real.

A. R. y V.

Els diaris monàrquics se lamenten de la *desgracia* d'en Lerroux. ¿De quina mena serà el republicanisme d'aquest home, que té les simpaties dels anti-republicans?

NDA, salero!

En una carta que don Nicolau Estévanez, ministre de la Guerra en temps de la República, ha escrit al seu amic senyor Lerroux y que *El Progreso* ha publicat, li diu, entre altres coses: «Es usted un pillo, sinvergüenza, bandido, ladrón... y hasta propietario!...»

Es clar que aquestes atrocitats el senyor Estévanez les diu en broma, però, així y tot, cal reconeixer que don Nicolau té unes maneres ben rares de bromejar ab els amics.

—No troben?

—Però quines coses passen a Madrid! Dilluns varen ser posats en llibertat els oradors detinguts setmanes enrera a conseqüència d'un miting celebrat en el teatre Barbieri.

Y el dimarts, quan tot just feia hores que eren al carrer, foren portats novament a la presó.

—Per què varen deixarlos anar, doncs, el primer dia, si l'endemà havien de tornar a enganjar-los?

—Pera que s'oregessin una mica?

En l'orgue dels lerrouxistes, una eminència de la colla declara que ell ha arribat a planteglar-se «el dilema de si el senyor Azcarate es inepto ó es malo».

—Veu? No es que volguem alabarnos de la nostra penetració, però a nosaltres, ab el *caudillo*, això no'n ha succeït mai.

—Sempre l'hem v

L'arribada del «caudillo»

Per Nadal, cada ovella al seu corral.

Les reliques dels Ignoscents! Figúrinse que dianerige passat nosaltres mateixos varem tenir ocasió de vèureles, al passeig de Gracia, a l'arribada d'en Lerroux.

Y quines reliques!

Lo millor de cada casa...

Ja tenim l'iglesia de Sant Pere reconciliada. Els successos vandàlics de la setmana de la gresca's veu que l'havien conciliada en el Diabolo, y ara el bisbe l'ha haguda de posar ab condicions, beneintla de cap y de nou ab uns quants aspergis y unes quantes lletanies.

Sant Pere, doncs, anirà altra vegada a la pesca del llus (llegeixi's feligrès).

Gracies a l'eficas *quitamanchas* marca «Tacatreu», de l'acreditat especialista doctor Laguarda.

Don Lacandro diu que pensa donar una conferència a l'Ateneu de Madrid.

Per tema ha escollit: «La qüestió catalana».

Ja sabem què vol dir, aquesta senzilla enunciació.

Vol dir que vomitarà contra Catalunya y contra els catalans.

Y ho farà ab valentia... desde Madrid.

Se veu que a Saragossa hi ha uns radicals molt susceptibles, que's cremen molt ràpidament, com si fossin encenedors automàtics.

Perquè en una nit molt freda y desapacible van a l'estació a saludar el quefe y aquet no's digna ni tan sols treure el cap a la finestra del vagó, s'indigen, protesten y fins amenasssen ab calar foc al tren.

Ben al revés dels nostres, aquells xinos.

Els d'aquí haurien desenganyat el cotxe y haurien arriat a l'Amo fins al punt de destí, posantse al lloc de la màquina del carril, simbol progressista...

Per alguna cosa tenen la fe cega en *El Progreso*.

Al buen entendedor...

Llegeixo en un diari del dissabte: «Apesar de hallarse muy mejorado, el obispo señor Laguarda no recibirá visitas durante las fiestas de Navidad.»

A mi no me la pega...

Això fa olor de gazetilla suplicada.

Y això va pel vigilant y el sereno; pera que no li portin la dècima.

L'escena, al cor de l'Àfrica. Un negre's presenta ab dues dònes a un pare missioner, demanantli que'l casi catòlicament.

La tècnica de sempre

—¿Me l'han penjada a mi?... Jo la penjo al pueblo. D'aquet modo quedo descarragat y li faig entendre que la desautorització va per' ell.

¡ATENCIÓ!

El vinent dissabte, 7 de Janer, número extraordinari de

LA CAMPANA DE GRACIA

* ANY NOU * COM ESTEM? * ACTUALITATS *

8 pàgines, profusament ilustrades, 10 centims.

¡JA HA SORTIT!... ¡JA HA SORTIT!...

ALMANAC POLITICO-CLERICAL DE

LA CAMPANA DE GRACIA, pera l'any 1911

(AB LLICENCIA DE L'ORDINARI)

Un magnific tomet, ple de caricatures beneides y text perfumat d'encens

— — Se ven a DOS ralets en totes les parroquies y sufragàries de Catalunya. — —

—Oh, impossible!—fa'l mossén.—La nostra religió no permet la bigamia.

El negre se'n va malhumorat, y l'endemà hi torna acompanyat d'una sola dòna.

—Aquí'm té; casí'm ab aquesta.

—Molt be, molt be... ¿Y què n'haveu fet, doncs, de l'altra?

—Me l'he menjada.

En plena rambla, a entrada d'hivern:

—Noi, qui sobretodo més maco! Quant val?

—Vinticinc duros.

—Sí que es car!

—Però vinticinc duros a fiar, eh?

—Ah... Així digues que no't costa res.

Un senyor molt impacient en totes les seves coses fa dues hores que s'espera en el recibiidor de casa d'un dentista.

Per fi crida a un mosso y li diu:

—Fassi el favor d'avivar al doctor que, si d'aquí cinc minuts no està per mi, el mal de caixa ja se m'haurà calmat.

CORRESPONDÈNCIA

Cavallers: Pere E. Cura: Això no interessaria a ningú... més que als interessats.—Ramon Valls: Si no tots, bona part.—Julian Casals y Ramí: Si no hagués donat la casualitat de rebre la seva poesia el dia dels Ignoscents, ens hauríem pensat que anava de serio.—Josep Puig (Arenys de Mar): Noves teatrals de fòra no'n interessen. Envíels a *La Escena Catalana*, que ella s'hi dedica y potser li interessaran.—A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: Aprofitaré un dels geroglífics. Aquella solució a la xarada es defectuosa, 'm sembla. Una cosa es *Esteve* y una altra *es-teva*.—R. D.: Ab molt gust el complairem, si l'espai ens ho permet.—Antonio Graupera: Es probable que n'hi hagi encara algun. Pot enviar l'import en sellos. El preu es el doble del corrent.—R. M.: Agrairí les seves amables paraules. Y fem com els actors italians quan se despedeixen: *Non dico adio, ma a rivedersi!*...—Eudald Sala: Anirà l'endevinalla y l'anagrama també, però, aquet arreglat.—J. M. Sureda (a) Andarin: Potser s'aprofiti un geroglífic.—Miguel Pérez: Es incorrecta. ¿Per què? Seria molt llarg d'explicar.

Imprenta LA CAMPANA Y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.